

Sept. 2016.

Art in the Embassy – et pilotprojekt

Baggrund og formål

Med *Art in the Embassy* projektet ønsker Den Danske Ambassade i Washington at se de danske ambassader som omdrejningspunkt for promovning af dansk samtidskunst og formgivning i udlandet - og samtidig præsentere dansk kulturpolitik og det danske kunststøttesystem.

Projektet i Washington lægger konkret op til dialog mellem danske og amerikanske kunstnere og væsentlige kulturaktører og er samtidig en mulighed for at skabe en platform for *branding Denmark* i USA.

Med årligt 7000 amerikanske og danske gæster på ambassaden (residens og kancelli), herunder politiske beslutningstagere, højt rangerede embedsmænd, væsentlige kulturaktører, journalister og virksomhedsledere m.m. er ambassaden (residens og kancelli) et centralt mødested i USA for danske og amerikanske interesser.

Cultural diplomacy på ambassaden i Washington

Det er mere reglen end undtagelsen, at design og arkitektur er udgangspunktet for indledende betragtninger, når der kommer gæster i huset - al den stund, at Wilhelm Lauritzens arkitektur og Finn Juhls design tilsammen skaber et lysfyldt, transparent og formfuldendt udtryk. Det giver anledning til at fortælle ikke blot om 1960'ernes arkitektur og design - men også om den særlige position dansk design og arkitektur indtager i en international sammenhæng.

I en amerikansk optik signalerer bygningen åbenhed og ligefremhed, gennemsigtighed og modernitet, noget amerikanske gæster ofte tillægger et dansk mindset. Denne refleksion mellem bygning, design og dansk sindelag er ikke tilfældig: Lauritzen ønskede netop at skabe en 'demokratisk' bygning, der er så langt fra prangende søjle-arkitektur, som man kan tænke sig.

Ambassaden er således indbegrebet af *Cultural Diplomacy*, opført i 1960 før begrebet overhovedet fandtes. Her kan ambassadens fysiske rammer opfattes som et sted, der afspejler nationale værdier, traditioner og idéer.

På dette design- og brandingmæssige grundlag kan ambassaden også blive et udstillingsvindue for dansk samtidskunst, idet vi breder perspektivet ud og inddrager samtidskunst, design og kunsthåndværk i denne fortælling om dansk design og arkitektur.

Samtidskunst som samtale

Målet er at vise, hvad der foregår på den danske samtidskunstscene med en fast udstilling (min. 5 år) i ambassadens residens, der samtidig fungerer som repræsentationslokaler ved officielle arrangementer. Det er værker, der ikke blot tjener til dekoration, men derimod modigt lægger op til spørgsmål, der kan danne afsæt for en samtale. Ganske ligesom Lauritzens og Juhls design i deres tid var med til at sætte nye arkitektoniske og designmæssige dagsordener.

Arts in the Embassy kan blive en væsentlig faktor i *branding Denmark* i USA, da samtidskunsten kan pege på centrale værdier i det danske samfund, som i en amerikansk kontekst kan vække eftertanke og anspore til dialog. Dansk kunst kan sammen med design og arkitektur også spille ind på en række af de øvrige træk ved brand'et Danmark, herunder bæredygtighed og grøn omstilling, der omsættes i en styrket platform for eksport til USA af danske produkter og løsninger på disse områder.

Statens Kunstfond – demokrati, kunstfaglighed og armlængde i dansk kunststøtte

Alle de udstillede værker er indkøbt og udlånt som en del af *Statens Kunstfonds udlånsordning*. Denne ordning har til formål at give borgere i hele Danmark mulighed for at møde kunst af høj kvalitet, der hvor de færdes til hverdag – på skoler, biblioteker, hospitaler m.m.

Fonden har også stået for kurateringen og ophængningen af værkudvalget i dialog med ambassaden. Statens Kunstfond har dermed været med til at sikre det kunstneriske og kunstfaglige niveau i det samlede projekt.

Det overordnede formål med Statens Kunstfond er at fremme og støtte kunst i Danmark og dansk kunst i udlandet. Fonden er finansieret af staten, efter princippet om, at staten skal bidrage til at fremme og udbrede kunsten til så mange mennesker som muligt, uden politisk indblanding. Politikere fastlægger således de økonomiske og lovmæssige rammer for fonden, mens det er skiftede fagudvalg, der fordeler kunststøtten og vurderer den kunstneriske kvalitet (armlængdeprincippet).

Art in the Embassy – et samarbejde

Udstillingen på ambassaden i Washington er et pilotprojekt, der er blevet til i et samarbejde mellem Statens Kunstfond, Udenrigsministeriets og Kulturministeriets styregruppe samt ambassaden.

Det er første gang Statens Kunstfond har udlånt så stort et antal værker til en ambassade i udlandet. Statens Kunstfond er gået med i dette samarbejde og pilotprojektet dels for at vise, hvad det betyder at højne det kunstneriske ambitionsniveau i indretningen af de danske ambassader, der skaber rammen for mange møder mellem dansk og international kultur og diplomati. Dels er projektet en anledning til at præsentere det demokratiske danske kunststøttesystem, som er særligt i international sammenhæng.

Evaluering og succeskriterier

I første halvår af 2017 evalueres projektet i en rapport, der vil belyse, hvordan et samarbejdsprojekt mellem Statens Kunstfond, Udenrigsministeriets og Kulturministeriets styregruppe samt ambassaden er blevet til, og påvise eventuelle styrker og svagheder i tilblivelsen. Der vil også blive evalueret på, hvilke fremtidige muligheder, der kunne være for at styrke en kunstnerisk helhedstænkning på de danske ambassader.

Anden fase af samarbejdsprojektet med Statens Kunstfond er færdigt i december 2016 og har særlig fokus på dansk design. Det er et komplet sæt service og spisestel i nyt dansk design til 30 personer til brug ved repræsentative møder og middage i residensen.

Succeskriterier for projektet

- at ambassaden i højere grad bliver et omdrejningspunkt for dansk samtidskunst, design og kunsthåndværk i USA og et udstillingsvindue, der er med til at åbne amerikanernes øjne for den kunst, der skabes i Danmark lige nu.
- at projektet *Art in the Embassy* bidrager til *branding Denmark* i USA, idet samtidskunsten ofte reflektorisk og konceptuelt lægger op til dialog om værdier og endvidere understøtter den bredere fortælling om Danmark og andre elementer heri.

Ambassaden som sted for kunst

De 37 nye værker er udvalgt ud fra et ønske om at give 'kant' til den kanoniserede 1960'er funktionalisme i Wilhelm Lauritzens bygning og samtidig vise noget af det bedste på den danske kunsts scene i dag. Det er derfor i høj grad værker, der spiller på vores forventninger om, hvad 'kunst' er og hvordan den skabes. Der er ingen traditionelle malerier med i udvalget - i stedet udtrykker kunstnerne sig i materialer, man ikke normalt forbinder med kunst, og bruger samtidig 'gamle' materialer på nye måder. Mange af kunstnerne balancerer mellem kunsthåndværk/billedkunst/skulptur og eksperimenterer med både materialer og udtryk.

Kunst på en ambassade er noget andet end kunst på et museum. Man kommer her ikke for at se kunst, men det er ikke det samme, som at kunsten ikke betyder noget, når man kommer. Som besøgende opholder man sig her i længere tid og kommer måske tilbage flere gange. Derfor må det gerne være værker, der 'vokser' på en, som tåler at blive kigget på flere gange, som kan vække undren - og lægge op til spørgsmål, dialog måske endda debat.

Værkerne respekterer de oprindelige intentioner i bygningen (enkelhed, lethed, lys) - men skubber samtidig lidt til dem. Her er humor en vigtig del! Mange af værkerne har en afvæbnende underfundighed, som piller kunsten ned fra piedestalen og i stedet indbyder til dialog. Det legende, det undersøgende, det eksperimenterende er i fokus, og særligt i forhold til hverdagslige genstande eller handlinger, som vi ofte ikke tillægger særlig betydning.

Etablerede kunstnere, hvis værker er repræsenteret i museers samlinger internationalt, og helt unge, nye kunstnere er blandet i udvalget.

I selve ophængningen og placeringen af værkerne er der skabt korrespondancer mellem værkerne, så der opstår en naturlig fortælling og et forløb.

FOYER

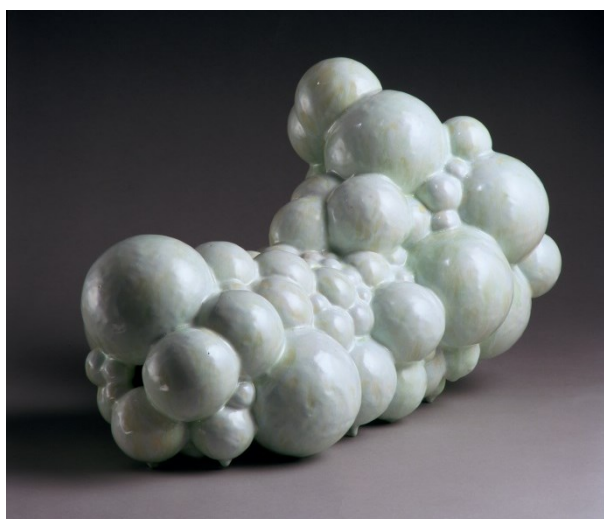
Steen Ipsen (f. 1966)

Ipsen modtog i 2013 Statens Kunstfonds 3-årige arbejdslegat. I den forbindelse bemærkede Kunstfonden, at Ipsen er "en af de mest begavede keramikere i landet". Hans arbejde er ofte kaldt 'grundforskning' idet han undersøger forholdet mellem en form - og en dekoration.

Han er interesseret i proces og undersøger et tema om og om igen, som i de to værker her på ambassaden, hvor han f.eks. sammensætter kugler i keramik til en organisk, boblende form. Hans værker er ofte glaseret, så de får en 'lækkerhed' og et næsten industrielt look, til trods for, at han netop har skabt et stykke unika kunsthåndværk.

Ipsen er internationalt anerkendt og repræsenteret på mange museer rundt om i verden, bl.a. Art Decoratif i Paris og Victoria & Albert i London.

Værket i foyer hedder **Bobbles 3** (2003) og er et emne, han har arbejdet med i mange værker.

Værket i spisestuen hedder **Organic** (2014)

Louise Hindsgavl (f. 1973)

Hindsgavl og Ipsen repræsenterer begge en fornyelse i dansk keramisk tradition, som de høster stor international anerkendelse for. Sammen har de fået lov til at markere indgangen til ambassaden med hver sin placering på et lille Finn Juhl bord, der bliver brugt som podie og dermed får værkerne mere op i øjenhøjde med den besøgende.

Gennem sine figurer i hvidglaseret porcelæn nyfortolker Louise Hindsgavl en genre, som hører til porcelænsfabrikationens klassiske repertoire fra 1700-tallets rokoko: Konversationsstykket. Det var genstande, der blev placeret midt på overdådigt dækkede spiseborde for at indbyde til samtale.

I 1700-tallet var det idylliske scenerier og idealiserede figurer. Hindsgavl udfordrer konversationsstykket - hendes figurer er umiddelbart indbydende - men ved nærmere eftersyn ofte uhyggelige, fordrejede, umenneskelige. Hun leger med titler, der er med til at understrege uhyggen, f.eks. er det lille væsen i skulpturen i foyer'en deformt, groet ind i træstubben med hænder og fødder - og titlen er da også: ***But I still remember the Sound of my Footsteps*** (2012).

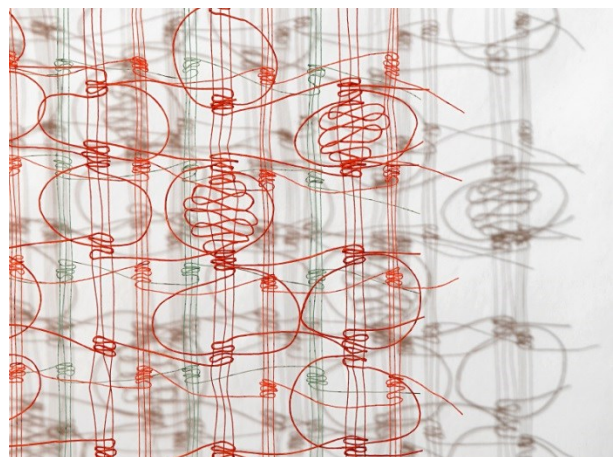
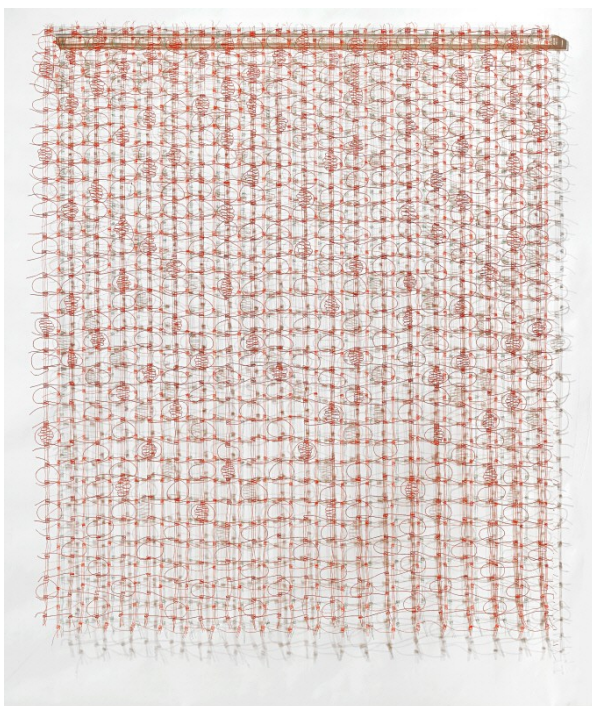
Hindsgavl har også modtaget Kunstfondens 3-årige arbejdslegat og er repræsenteret på adskillige museer både i Danmark og i udlandet. I USA bl.a. på Minneapolis Institut of Art, Museum of Art and Design i New York, Art Museum Arizona.

Anne Bjørn (f. 1954)

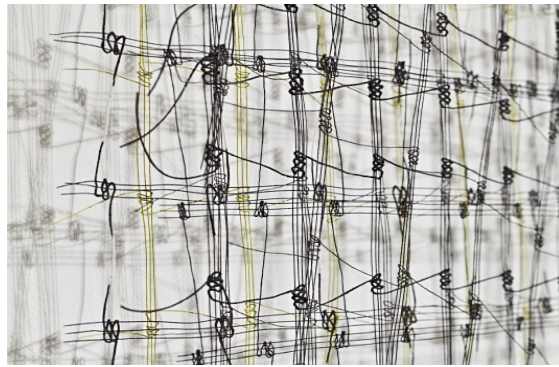
Anne Bjørn arbejder i et krydsfelt mellem vævninger/gobeliner, billedkunst og skulptur. Hendes værker er i udgangspunktet to-dimensionelle, men hun inddrager skyggen som et væsentligt element og går dermed op med vægtæppet som en flade - i stedet bliver hendes værker nærmest skulpturelle. Samtidig bruger hun ikke den gængse tråd som materiale, hun anvender et papirgarn som hun maler på med akrylfarve. Selv siger hun: "Papirmaterialet er jeg tiltrukket af fordi det er så "sprødt". De første vævninger, jeg lavede i papir var tæt vævede. Nogle af dem malede jeg på. I 2009 lavede jeg

et meget åbent værk. Jeg var optaget af at "tegne med tråden" og lade skyggen på væggen være en stor del af udtrykket".

Værket i foyeren hedder ***Rødt spind*** (2013). Man kan sige, at Bjørns værker handler om at skabe nye rum - og stemninger i rum. Lag af vævninger af papirgarn hænges op bagved hinanden og det resulterer i et kompliceret skyggespil på væggen bag dem. Skyggen bliver brugt som en effekt, der forstærker værkerne.

Værket i dagligstuen hedder **Lag på lag** (2013). Vævningen er igen udført i papirgarn og består af 6 lag åbne vævninger i forskudte lag. Der er fem grå/sorte lag og lidt "sitren fra et gult lag", som Anne Bjørn selv udtrykker det. Hun mener, værket nærmest kan opfattes digitalt, idet den fremtrædende sorte farve giver et præg af tekst, koder og symboler.

Anders Clausen (f. 1978)

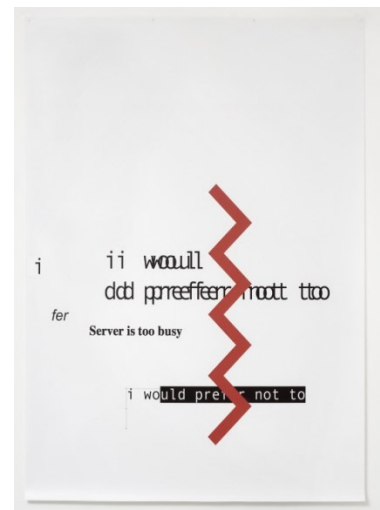
Clausen arbejder med sprog i sine værker. Men ikke kun med ord og tekst. Det er i ligeså høj grad med de tekstrelaterede symboler, som vi alle genkender fra vores arbejde ved computerskærmen i forbindelse med programmer til behandling af tekst og information. Clausen undersøger i sit arbejde hvordan virkeligheden er styret og underkastet af programmer, der skal hjælpe os, men som samtidig kontrollerer og begrænser os i forhold til, hvad der er 'korrekt' og 'forkert'. De fleste genkender f.eks. den røde zigzag linje fra Words tekstbehandlingsprogram.

I værket ***I would prefer not to (server too busy)*** (2013) kombinerer Clausen de mere computer relaterede symboler og tekststykker med lyrik. Her er det fra den amerikanske forfatter Herman Melvilles klassiker *Bartle by the Scrivener: A Story of Wall Street* fra 1853, hvor den ensomme og menneskeligt isolerede skriver, med stilfærdig modstandsvilje møder alle korrektiver med ordene »I would prefer not to ...«

De fleste kender nok også følelsen af indimellem at have lyst til at møde omverdenen med et stilfærdigt 'I would prefer not to...' Og sikkert også følelsen af at ens server er *too busy*...

I en anmeldelse i Information hedder det om Clausens værk " *Anders Clausen er interesseret i skærmskulturen, vores omgang med computeren, vores små sammenstød og vores fester. [...] Når computeren sætter en rød zigzag streg under et ord, kravler Anders Clausen helt ind under og tilføjer det maskinelle »I would prefer not to« med reference til figuren Bartleby fra Herman Melvilles klassiker fra 1853: Bartleby, the Scrivener: A Story of Wall Street (1853), hvor hovedpersonen ikke gad gøre noget som helst. Han gad hverken at spise eller sove. Han eksisterede kun. Som en tvær computer*".

Værket er printet på et stort vinylbanner (PVC), som man normalt bruger til reklamer, men som kunstneren her bruger som lærred. Som et billboard er det et stort værk, der skal læses på afstand, netop derfor passer det godt til foyeren, hvor man får indtryk af værket allerede udefra.

Anders Clausen repræsenteres af det anerkendte Saatchi Gallery i London og Galerie Rüdiger Schöttle i München.

Henrik Frederiksen (f. 1967)

Henrik Frederiksen er udlært tømrer og siden uddannet fra Kunstakademiets Designskole. Han har således et skarpt blik for materialers anvendelighed, funktionalitet - og designmæssige kvaliteter. Foruden at drive et eget møbelfirma designer han for møbelvirksomheder.

Ambassadens residens er fyldt med danske møbelklassikere fra vores 'gyldne' periode i 1960'erne. Det var derfor oplagt at bringe nutidige eksempler på møbeldesign i spil.

For Frederiksen er nytænkning, funktion, detalje, enkelthed og lethed de vigtigste elementer i hans arbejde med møbler og produkter. Han stræber efter at møblerne fremstår simple og støjfrie – alle detaljer skal have et klart formål og intet må være gjort mere kompliceret end nødvendigt.

En vigtig del af Frederiksens arbejdsproces er at udfordre materialer og former - og stille spørgsmålstejn ved de designs, vi omgiver os med. Han laver eksperimentelle prototyper og mere skulpturelle engangsinstallationer, og bruger disse eksperimenter til fornyelse og innovation i hans produktion

De tre værker **Freja Chair**, **Tipi Stumtjener** og **Knagen** (2015), er netop sådanne prototyper, som han kun har lavet i meget begrænset oplag. Selve møblerne har han lavet tidligere i træ, men her spiller han underfundigt på de rød/hvide afspærringsbånd, som vi kender fra byggepladser, vejarbejde, sikkerhedsmærker - hvor der er forment adgang. Brugt på møbler til hjemmet siger Frederiksen i stedet: "Kom ind, tag frakken af og sæt dig ned" - og vender med humor vores vante forestillinger på hovedet.

SPISESTUEN

Anne Lass (f. 1978)

Anne Lass, tysk/dansk fotograf, arbejder med serier, hvor hun undersøger sammenhængen mellem natur, samfund og kultur. Hvornår mødes de? Hvad sker der? Og hvordan indretter vi os egentlig i byer, på landet, i mellemzonerne? Hendes fotografier indeholder mange små fortællinger - taget ud af hverdagsituationer - som vi alle møder, men måske ikke opholder os ved.

De tre billeder i spisestuen stammer fra en serie med 60 værker, der hedder *Wandeln* ('ændring' på tysk). Fotografierne er taget på en rejse fra det hjemlige Sydslesvig igennem Europa, Australien og USA, og motiverne er til dels en dokumentation af fotografens vandring og observationer på rejsen.

Fotografierne bliver underligt surrelle, fordi vi i det nøgterne billede af hverdagen og de nære omgivelser hele tiden konfronteres med noget uvirkeligt. En isbjørn? Heste på en parkeringsplads? Det virker så

iscenesat og får karakter af kulisse, men utroligt nok er alle Anne Lass' fotografier hverken opstillede eller iscenesatte. Det giver billederne en næsten mystisk karakter.

Hendes værker hedder ofte *Uden titel* - men får alligevel et stednavn i parentes. Ved at sætte geografien i parentes markerer hun, at det ikke som sådan er en dokumentation af, hvor vi er (som et typisk feriefoto f.eks.) - men nærmere er handlingen i billedet og de små fortællinger, der er vigtige. De tre værker hedder: ***Uden titel (Chicago), Uden titel (Milan), Uden titel (Chicago)***, (2005).

Værkerne har fået en traditionel placering som et centreret triptykon over skænken. Spisestuen er et rum, hvor man sidder bænket i længere tid, og hvor samtalen er i højsædet. Dem som ikke kigger på Anne Lass natur kigger ud på den menneskeskabte natur i parken.

Lass' værker har været vist på solo-udstillinger i både USA, Tyskland og Danmark. Hun deltager desuden jævnligt på gruppeudstillinger over det meste af verden.

Mette Vangsgaard (f. 1968)

Mette Vangsgaard arbejder med mange forskellige kunstneriske medier - tegning, akvarel, træsnit, collage og keramiske skulpturer. Selv fortæller hun: "*Værkerne udfolder et spektrum af historier om den vestlige verdens civilisation, og vores problemer i almindelighed. Nogle tilbagevendende temaer er virkningerne af en verden i hurtig forandring, og menneskets opfattelse af naturen*".

Som flere af de andre kunstnere går hun på tværs af genrer - hun er uddannet billedkunstner, men arbejder også med keramik. I dag er særligt keramikken blevet et populært materiale, der ikke længere er forbeholdt kunsthåndværkere eller keramikere.

Vangsgaard har en særlig interesse i marginaliserede grupper og miljøer, som hun mener, ofte forsvinder pga. et politisk og samfundsmæssigt ønske om vækst og udvikling. Værkerne er hendes måde at fastholde miljøerne på.

Et andet genkommende træk er hendes fokus på hverdagslige elementer - at tage en middagslur på sofaen med hunden, at klappe en blød hestemule - stille skarpt på detaljen og dermed give os mulighed for at komme helt ned i jordhøjde og mindes sanselige detaljer - ofte i mødet med natur.

De to skulpturer i spisestuen var en del af en samlet udstilling, der hed 'Lemon Moon' (citronmåne), som omhandlede Vangsgaards egen opvækst i en lille, jysk landsby i 70'erne. Værkerne er personlige erindringer, men virker i deres jordnære fremstilling meget genkendelige. Udstillingens poetiske titel refererer til den typiske kage, citronhalvmånen - der i sin oprindelige form var en klassisk dansk eftermiddagskage på kaffebordet. Idag er det en slagen, plastikindpakket og langtidsholdbar klassiker på enhver tankstation.

Værket **Bondemanden Arne sover til middag** (2016) er et portræt af hendes nabo Arne Hansen, der altid sov til middag, efter han havde fodret sine grise. Vangsgaard og Arnes søn Claus flyttede rundt på møblerne i stuen, mens Arne sov - for at drille ham. I **Reunion** (2016) ser vi Vangsgaard på motorcykel. Hun er tilbage på hendes barndoms marker og genser sin hest.

Vangsgaard har været repræsenteret på flere internationale, store udstillinger bl.a. The Armory Show i New York. Hun har modtaget det 3-årige arbejdslegat fra Statens Kunstfond.

Martin Erik Andersen (f. 1964)

Som flere af de andre kunstnere ovenfor beskrevet, så blander Andersen også materialer og genrer. Egentlig uddannet indenfor skulptur, men bevæger sig frit mellem kunstformerne.

Værket i spisestuen er et slidt, ægte tæppe - forsvølv på bagsiden. Det kan opfattes som en monokrom, en flade med kun én farve, men i virkeligheden er det et landskab af nuancer, hvor sølv bliver gyldent, næsten hvidt, og andre steder mørkt gyldent. Denne farvning er del af en proces, der vil fortsætte over tid i takt med oxideringen af sølv.

Værket er umiddelbart ikke meget for at skabe fortællinger. Det er meget ulig de andre værker i spisestuen (Lass' fotografier og Vangsgaards skulpturer) - ren abstraktion, der dog alligevel fanger os ind med stor sanselighed. Andersen lægger dog med værkets titel mange betydninger og referencer ind, som vi selv må prøve at få til at give mening i forhold til værket. Det hedder: **Lenity (Asmat/Ezra Pound)**, (2016).

Lenity betyder 'mildhed' og bruges ofte juridisk i forbindelse med domme – en mild dom. Pound var amerikansk digter, musiker og kritiker og var en drivkraft i den modernistiske digtning i begyndelsen og midten af 1900-tallet. Han flyttede til London og var redaktør på amerikanske tidsskrifter, hvor han var med til at opdage og forme samtidige som T.S.Eliot, James Joyce og Ernest Hemmingway. Men i harme over 1 verdenskrigs rædsler mistede han troen på England, og opfattede bl.a. den internationale kapitalisme som en af krigens årsager. Han flyttede til Italien i 1924 og gennem 30'erne og 40'erne tilsluttede han sig fascistiske tanker, og lavede bl.a. radio udsendelser for den italienske regering, hvor han udtrykte sig kritisk overfor USA og Roosevelt. Efter krigen blev han dømt for forræderi. Han blev mentalt syg og levede en stille eksistens i Italien til sin død i 1972.

Den milde dom i titlen kan dels referere til den dom, der blev fældet over Pound – var der noget 'formildende' over hans forræderi pga. hans rolle i kulturen? Eller referer det til de domme, som Pound selv fældede over forfattere i kraft af hans rolle som kritiker, hvor han var med til at bane vej for nogle og lukke vejen for andre?

Andersen lader sine værker stå åbne for fortolkninger og fastholder, at den måde han forstår sine værker ikke er sandheden. Som han selv siger i et interview, er hans sølv-tæpper *"selvfølgelig også bare vildt smukke og tomme - og det skal de også være."*

I anledningen af, at Martin Erik Andersen fyldte 50 år i 2014 skrev Berlingske Tidende et portræt, der bl.a. lød: *"Martin Erik Andersen har for længe siden markeret sig som en af sin generations mest væsentlige billedkunstnere. [...] den mellemøstlige billedtradition er en del af hans tilbagevendende inspiration. Udover på Det Kgl. Danske Kunstakademi er han også uddannet på akademiet i Cairo - og i hans hyppigt skrøbelige værker kan man møde en forestilling om, at han - og vi som betragtere - er rundet af en gammel kultur og en rig livserfaring, vi måske undertiden glemmer i en travl hverdag og et samfund der tilstræber at være meget strømlinet, hurtigt og ofte også overfladisk".*

Andersen er i dag professor på Kunstakademiet og har modtaget de største, danske hædersmedaljer i kunstverdenen - Thorvaldsen medaljen, Eckersberg medaljen og Carl Nielsen og Anne-Marie Carl Niensens hæderspris. Hans værker har været vist på adskillige internationale udstillinger og han er repræsenteret i museale samlinger.

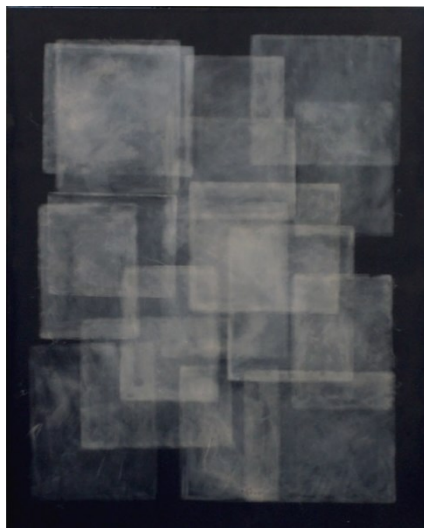
DAGLIGSTUEN

Camilla Reyman (f. 1981)

Camilla Reymans tre værker ***Guilty Pleasures #8, Guilty Pleasures #9, Guilty Pleasures #10*** (2015) er som Martin Erik Andersen også abstrakte og til dels monokrome – og så heller ikke helt alligevel. Når man kommer tættere på kan man fornemme hvordan fladen lever. Værkerne er skabt gennem flere lag epoxy (lim med meget høj styrke), hvor hun har lagt pigment i. Det giver værkerne en spændende dybde og samtidig en meget blank overflade.

Værkerne er umiddelbart enkle og meget sanselige, men også Reyman bruger referencer, der kan give værkerne yderligere betydning. Reyman har søgt inspiration til værkerne indenfor den indiske tantrabevægelse, hvor man bruger abstrakt maleri i meditationsprocessen. Man mediterer, mens man maler - og bruger maleriet til at meditere over, når det er færdigt. Typisk males der minimale, geometriske former, prikker og striber. Metoden bliver i Indien videregivet fra forældre til børn og er noget som har stået på i mange hundrede år. Gennem processen bliver man en del af noget større, der ligger uden for en selv - både i tid og tanke.

Camilla Reyman blev færdig på Kunstakademiet i 2013 og er en af de yngre, væsentlige kunstnere lige nu i Danmark. Hun er som flere af de andre kunstnere beskrevet optaget af at udfordre materialer og genrer, hun bevæger sig mellem skulpturelle installationer, conceptuel kunst og billedkunst. Hun beskriver selv, hvordan hun er søgende efter 'noget andet og større': *"Jeg har i flere år nu følte trang til at undslippe den civiliserede overensstemmelse mine omgivelser luller mig ind i. Jeg dagdrømmer om at løbe ind i regnskoven og lære shamanernes gamle visdom, men ender altid med at syntes det er lidt af en udfordring ..."*

Tina Maria Nielsen (f. 1964)

På samme måde som Martin Erik Andersen på den anden side af samme væg tager Nielsen udgangspunkt i et kendt og dyrebart kunstmateriale: Bronze. Hun har benyttet sig af en klassisk bronzestøbningsteknik, men motivet er meget langt fra den klassiske bronze skulptur – en ledning fra hendes eget atelier.

Værket **Stream** (2014-2016) er karakteristisk for hendes produktion af bronzeafstøbninger. Hun tager hverdagens 'ydmyge' og oversete objekter, og bruger materialet til at sætte spørgsmål ved deres normale funktionalitet eller synlighed.

Værket befinder sig i dialogen mellem billedkunst (det to-dimensionelle) og skulptur (det tre-dimensionelle) – ledningen forholder sig til fladen og væggen, men stikker samtidig ud som et relief. Værket har et rå udtryk, som står i kontrast til det rum, det er placeret i.

Tina Maria Nielsen har fået tildelt utallige hædersbevisninger for sit arbejde samt flere arbejdslegater fra Statens Kunstfond.

BIBLIOTEKET

Mette Gitz-Johansen (f. 1956)

Gitz-Johansen arbejder med mange forskellige teknikker – video, maleri og fotografi. I hendes 12 blyantstegninger på ambassaden (10 i biblioteket og 2 ved garderoben) bruger Gitz detaljen til at afsøge fortællinger og skjulte betydningslag.

Serien hedder **Replacing** (2014) og viser private ejendele, et kontorlandskab, et køkken, men fokuseret på detaljer og 'skævvredne' i perspektiv, så man hele tiden føler, at man som betragter har skiftet position.

Gitz lægger sig dermed i forlængelse af både Lass' fotografier og Vangsgaards små skulpturer i spisestuen, der stiller skarpt på små, hverdagslige detaljer - men i det øjeblik, der bliver fokuseret og zoom'et ind, bliver det hverdagslige centralt for fortællinger om levet liv, mønstre og historie.

DEN LILLE STUE UD MOD GÅRDEN

I det her rum er det keramiske bragt i spil på forskellige måder og samler de keramiske spor der er lagt i resten af udstillingen.

Rose Eken (f. 1976)

De tre Rose Eken værker (jakken, skoene og tape-tårnet) var en del af en stor total installation – et meta-atelier i ler, hvor hver enkelt genstand var en gengivelse fra Eken's eget værksted: pensler, malerbøtter, hobbyknive, tårne af taperuller, bunker af kunstbøger, kaffekopper, en laptop - plus alle de andre små personlige ting, som kunstneren har med i værkstedet.

Painter's denim Jacket (2015), er en model af Eken's egen jakke, hængt på en knage - som om hun netop har været gennem rummet og for øvrigt også lige stillet sine sneakers: **Ash Trainers with Rivets** (2015). Tingene kommer på sæt og vis til at virke meget personlige, nærmest som et selvportræt, der fortæller os om kunstneren.

Tapetårnet balancerer et sted mellem en meget konkret gengivelse af noget meget hverdagsligt – taperuller - samtidig med, at tårnet i sin helhed fremstår som en ren abstrakt og farverig formation.

De tre værker er meget typiske for Rosen Eken, der tager udgangspunkt i hverdagens genstande, i virkelige hændelser og specifikke rum, men på en eller anden måde, så bliver genstande alligevel sært uvirkelige, glaserede, frosne. Materialerne og overfladen gør dem alt andet end virkelige, og i stedet kigger vi på dem som helt nye objekter, der er underligt ufunktionelle.

Eken er optaget af at gøre opmærksom på, hvordan vi ubevidst giver objekter værdi, tillægger dem betydning eller læser historier ind i dem, der ligger ud over tingenes funktionalitet. Ved at være meget konkret lægger hun op til et andet arbejde med fortællinger end fx Martin Erik Andersen og Anders Clausen, der gør brug af tydelige referencer i titler.

Rose Eken og Tina Maria Nielsen arbejder begge med hverdagsobjekter fra deres egen verden. De er optagede af, hvordan de ting vi omgiver os med, er med til at skabe os som mennesker.

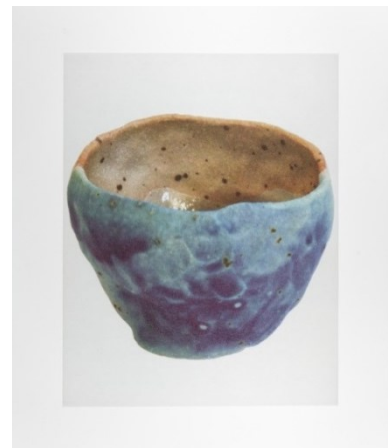
Ekens værker har været vist på udstillinger over det meste af verden, bl.a. flere soloudstillinger i New York og San Fransisco.

Julie Stavad (f. 1987)

Stavad er billedhugger (arbejder med tredimensionelle værker) - men har i serien **Kopper** (2016) kastet sig over et ganske andet materiale og medie: fotogravure. Fotogravure er en gengivelse af fotografier i dybtryk: Billedet overføres til en kobberplade, der er behandlet med asfalt- eller harpiksstøv samt overtrukket med chrom-gelatine. Efter vask og ætsning tages aftryk med trykfarver. Fotogravure efterlader en rest eller en stoflighed på papiret, der i sig selv bliver et nyt materiale - der aflejres nærmest tredimensionelle genstande på papiret. På den måde bliver den fysiske kop - til et fotografi, som i fotogravuren bliver - til et nyt objekt på papiret.

Stavad har afbilledet nogle ret uhomogene, fingerduppede kaffekopper i keramik, som hun har lavet de senere par år. I udgangspunktet, så er kopperne som keramik ikke tænkt som kunstværker, men som en slags 'øvelser' i at formgive ler og lære materialet at kende.

I serien **Kopper**, har Stavad vist en gengivelse af kopperne, hvor de er meget større end i virkeligheden. De bliver overdimensionerede, trænger sig nærmest på og man kan få fornemmelsen af, at man som lilleput er inviteret til te i kæmpernes rige. Det hverdagslige er, ganske som hos Eken, rykket ud af normalzonen og blevet uvirkeligt.

Mette Winckelmann (f. 1971)

Mette Winckelmann arbejder med et abstrakt udtryk, men værkerne rummer samtidig et konceptuelt indhold. I medier som maleri, tekstiler, collager og installationer, tager hun udgangspunkt i fælleskaber, identitet, køn og frihed.

Hun er særligt interesseret i de vante - og ofte symbolske sammenhænge, hvor vi anvender tekstiler, som f.eks. patchwork, der associeres med kvinders lønsomme arbejde med at dekorere og skabe tæpper, der varmer. Eller det nationale flag, der er identitetsskabende og forbundet med ære, stolthed eller krigsførelse.

Selv siger hun: *“Hvad medier angår, arbejder jeg meget med tekstiler i forskellige formater. Flaget som objekt, fænomen og symbol for identifikation, interesserer mig. Flagets autoritet og autencitet bruger jeg til at de- og rekonstruere ideer og forestillinger om os selv og andre”.*

Types of Relations (2003) består af stof i to nuancer. Begge farver er brudt op og sammensat påny, men nu i en åben/løs konstruktion, hvor mange lapper indgår i eet samlet sammensyet format. Det hele er siden monteret bag glas i en kasse, som man normalt vil se dyre malerier i. Winckelmann har ikke gjort noget for at skjule den bagvedliggende proces, den står snarere frem som en central del af værkets samlede udtryk.

Tekstilerne kan meget vel minde om et flag med enkle former og farver, der kan aflæses fra lang afstand - men som de hænger her, revet itu og løst hæftet, bliver flagets enkle struktur nærmere et billede på opløsning end et billede på den stolte, samlede nation. Winckelmann er interesseret i, hvordan vi selv skaber identitetsskabende hierarkier og mønstre for vores adfærd - det net af indbyrdes forbundne relationer, der er med til at skabe et samfund, men samtidig er med til at fastholde os i strukturer.

